

sige, at jeg var af mere end een Grund Modstander af det, som skulde været løbet af Stabelen den 5. Juni 1925, hvis ikke afgørende Hindringer derfor var indtraadt. Jeg var det baade af saglige Grunde, af Hensyn til den Ordning, man vilde have tilvejebragt, men jeg var det først og fremmest af forfatningsmæssige Grunde, fordi jeg den Gang mente, som jeg gør i Dag, at det ikke var tilbørligt, — ja, at det var forfatningsstridigt, naar Rigsdagen kunde fremskaffes i Løbet af et Par Dage, da at sætte Rigsdagen overfor den fuldbyrdede Kendsgerning paa et saa betydningsfuldt Omraade, som Talen her var om.

Jeg beklager, at den ærede Ordfører har ment i mine Udtalelser at finde Udtryk for, at jeg er Modstander af det, han her foreslaar. Jeg synes, det er en fejlagtig Vurdering af mine Udtalelser. Det, jeg har givet Udtryk for, er, at jeg er Skeptiker, udtalt Skeptiker, overfor Muligheden af at skabe gennem tvungen Voldgift Tilstande paa Arbejdsmarkedet, som er Produktionen tjenlige. Men kan det ærede Medlem overbevise mig, kan han navnlig overbevise Parterne om, at gennem det Forslag, han stiller, kan der tilvejebringes Tilstande, som hjælper Samfundet, hjælper Trediemand ud over de Vanskeligheder, som Arbejdskampe har til Følge, ja, saa er jeg rede til at prøve at undersøge sammen med de ærede Forslagsstillere, paa hvilken Maade man bedst kan udforme saadanne Tanker saaledes, at de kan tjene til Fremme af det Formaal, man har sat sig.

Jeg har i mine Bemærkninger for lidt siden udtalt, at jeg tvivlede meget om, at man kunde hindre, at Arbejdere, som blev tvunget til at arbejde paa Løn- og Arbejdsvilkaar, som de er Modstandere af, saboterede Arbejdet, ligesom jeg ogsaa havde en udtalt Tvivl om, at man gennem en saadan Voldgiftskendelse kunde tvinge Arbejdsgiveren til at holde sin Virksomhed aaben og eventuelt arbejde med Tab. Nu siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at baade for Arbejdernes og Arbejdsgivernes Vedkommende er det, man tilsigter, aldeles ikke at tvinge dem til at arbejde i Henhold til visse Vilkaar, som er fastlagt ved Kendelse, eller tvinge dem til at holde Virksomhederne aabne; nej, det, man ønsker, er udelukkende at befri dem for det kollektive Tryk, som Arbejdskampen har lagt paa dem. Men hvis det ikke er andet, man vil, tror jeg rigtigt nok, at Foranstaltningen bliver ret værdiløs, thi naar man kender den Soli-

daritetsfølelse, som præger Parterne paa begge Sider indenfor Organisationerne, kan der neppe være nogen Tvivl om, at den ogsaa vil finde Udtryk overfor en saadan Voldgiftsdomstol, saafremt den ene af Parterne eller begge mener sig alvorligt brøstholdne ved den Kendelse, der er faldet.

Det ærede Medlem pegede paa dette, at gennem en Bortfjernelse af et saadant kollektivt Tryk vilde meget være anderledes, end det nu er, naar Kampen blusser heftigt paa Arbejdsmarkedet; og han nævnte, at hvis et saadant kollektivt Tryk ikke havde hvilet paa Arbejdsgiverne, vilde 100 000 Arbejdere være kommet i Arbejde i 1925 paa et langt tidligere Tidspunkt, end Tilfældet nu blev. Ja, det er muligt, at de kunde være kommet i Arbejde — formelt. Men tror det ærede Medlem, at de i Realiteten vilde kunne være det? Det tror jeg ikke. Thi Forholdet var jo det, at det Arbejde, som ikke maatte udføres paa Grund af en Organisationsbeslutning, var Arbejdsmændenes Arbejde, og da der jo til saa at sige alle Produktionsomraader er knyttet Arbejdsmænd, hvis Arbejde er en af Grundbetingelserne for det, som de faglærte Arbejdere skal udføre, vil det ærede Medlem sikkert forstaa, at selve Bortfjernelsen af det kollektive Tryk, som han her taler om, vilde intet have betydet, medmindre det ærede Medlem kunde træffe Foranstaltning til at faa Arbejdsmandsarbejdet frigjort, saaledes at der blev Adgang for den, der vilde paatage sig det, enten han var Arbejdsmand eller faglært, til ogsaa at udføre det. Men at naa saa langt gennem en Lovgivning er der desværre vistnok langt til her i Landet.

Imidlertid, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mener jo dog at have sporet en vis Velvillie i mine Udtalelser, om end han synes, at den var mere skjult, end det efter hans Mening var ønskeligt, og jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg ser med Velvillie paa alle Overvejelser og Bestræbelser, som udfoldes med det Formaal at hemme Arbejdsstridigheder paa Arbejdsomraadet, at formindske Kampens Bitterhed og at beskytte Samfundet mod Kampens Følger. Alle Bestræbelser i saa Henseende ser jeg paa med Interesse. I deres Prøvelse og Undersøgelse deltager jeg gerne, men jeg forbeholder mig min fulde Frihed til ud fra min personlige Overbevisning at dømme om disse Bestræbelser, saaledes som jeg finder det ret og rigtigt. Og det Forslag, det ærede Medlem her har